

Petri György

„ESZMÉK ÉS TÁNCLEMEZEK”

*„Hol vannak már húsz év előtti
Eszméink? Megvalósulóban.”*

És Vas Istvántól mi maradt?
Már úgy értem, hogy a művein kívül,
de most éppen nem a műveiről
szólnék. Hová és mivé lett az az emberi alak?
Amit szerettünk, a szellem égésterméke, a testi salak?
Mértéktartó, mondhatni szabatos
vigasszal szolgált Isten szolgája, a pap.

De mihez kezdjek e vigasszal én, a hitetlen?
akinek csak egy élete van, ez az egyetlen, egyetlen,
ez a köves, sáros, süppedékes, göröngyös út,
aminek a végén az ember egy gödörbe jut,
illetőleg az „embert” előbb avatott kezek bedeszakázzák,
elkészítik neki az ő végső házát,
rang és vagyon szerint, kinek milyen adódik,
kaphat egyszerű fenyőt vagy bronzot vagy éhent vagy éppen mahagónit.

És így abban sem hihetek, hogy „odafenn
találkozunk”: énnékem mínusz 270 °C a menny.
A mű, az persze fennmarad, no igen.
De Vele, aki vörösbort ivott, szivarozott,
a „hűdős élethen” soha, s a még hűdösebb halálban sem találkozok,
pedig, jaj, hány ostobán elmaradt
találkozásunk fantom-fájdalma sajog,
ahogyan fájni tudnak régen amputált végtagok!

De mindegy. Meg kell szokni, egyre több
lesz csak a Nélküled, a Nélkülük.
Eltemertük hiszen Pilinszkyt, Kálnokyt,
néhányan még élőködünk álnokul itt
– mert a túl- avagy továbbélés számomra jó ideje
a vastag bőrű pofátlanság egy neme
(a fenti szójáték – könnyen lehet – Neked nem tetszene)
– de hát ez az egész vers fals, disszonáns gyászzene:
hangok igyekeznek hangzani – nem Neked.
Te nem vagy már. Csak úgy, magamnak, akárkinek.
Forognak egy örült *hangraforgón*, forognak
kopott eszmék, barázdahibás tánclemezek.